

Més llarg que un 'culebrón'

Sembla inevitable, però des de fa setmanes només sento parlar del mateix entre els companys. Totes les converses, no se sap per quina estranya raó, acaben desembocant en el mateix discurs monotemàtic i en la mateixa pregunta fatídica que dona peu a qualsevol especulació. ¿Què passarà? La situació s'agreuja especialment quan algú dels presents fa constatar que en tal acaba de tornar del Golf després d'haver-hi estat un parell de mesos. Per a molts periodistes, la crisi del Golf s'ha convertit en una mena de *porra*, com quan hi ha partit de futbol, en una aposta de dimensions gegantines i que manté viva l'expectació des de fa més de quatre mesos. Però els dies van passant i la història es fa cada dia una mica més llarga. De vegades sembla com si els millors guionistes dels *culebrons* mexicans i de les telesèries televisives nord-americanes haguessin arribat a un acord per escriure els guions i mantenir l'atenció sobre la crisi del Golf.

Per als que treballen als mitjans de comunicació, on la informació i les notícies es cremen a un ritme orgiàstic veure com una història, la crisi del Golf, és manté en primera línia informativa, malgrat que encara no s'ha disparat un sol tret entre els dos bàndols en confrontació, no deixa de sorprendre. Sobretot perquè el desenllaç és una incògnita malgrat que si passa alguna cosa tothom sap com anirà. Poques vegades en la recent història moderna, un possible conflicte militar, un atac sorpresa contra un país ha estat explicat amb tanta profunditat pels mitjans de comunicació. Poques vegades l'objectiu final d'un atac, el règim de Saddam Hussein en aquest cas, ha estat informat tan detalladament de com es desenvoluparan les primeres hores de l'atac de les forces multinacionals contra les forces militars iraquianes. ¿Per què tot això? En una primera fase això tenia un sentit molt clar. Els Estats Units havia de donar la sensació que estaven preparats per a atacar malgrat que no fos veritat.

Washington havia de transmetre a Saddam Hussein un missatge molt clar, "hem arribat, som aquí, véu amb compte". La realitat després ha anat demostrant que els Estats Units necessitaven molts més efectius militars per a venturar-se a qualsevol acció armada. Els interrogants, però, continuen sense resoldre's. ¿Què passarà? ¿Hi haurà guerra? ¿Quan? ¿Serà una guerra curta o durarà sis anys com ha dit algú? ¿Què passarà amb els països àrabs membres de la coalició multinacional si esclata un conflicte? ¿Quina serà la reacció de Síria davant d'una guerra? ¿Saddam Hussein es retirarà en l'últim moment de Kuwait? ¿S'està intentant buscar una sortida negociada que permeti salvar la cara a les dues parts? ¿Es veuran obligats a fer algunes concessions els kuwaitians?

Moltes, massa preguntes i cap resposta convincent. Amb tot, cal reconèixer que els guionistes d'aquesta història per entregues saben mantenir fins a l'últim moment l'emoció i la incertesa. Informacions sense confirmar diuen que alguna cosa podria estar passant. Una cosa és el que passa damunt l'escenari i l'altra el que realment està passant entre bastidors. Alguns mitjans de comunicació han apuntat en els últims dies la possibilitat que hi hagués contactes secrets entre representants nord-americanes i iraquians a Suïssa o Àustria. Hi ha qui pensa seriosament que la guerra no interessa ningú i per tant cal buscar solucions possibilistes i pragmàtiques. Però les possibles solucions passen per què fer amb el territori de Kuwait i els kuwaitians. Des de fa uns dies les diferents cadenes de televisió privades, autonòmiques i d'àmbit estatal emeten un nou anunci televisiu en què es veu una noia amb la cara tapada i una veu en *off* que parla en àrab. La càmera va obrint el pla i la noia esta aguantant un tros de roba on hi ha pintada la frase "Free Kuwait" (Kuwait Lliure). El gran interrogant que es planteja és si Kuwait tor-

narà a ser el mateix en el cas que la situació retorni al seu punt original. De moment, aquest emirat àrab continua funcionant com si es tractés d'una veritable empresa multinacional. Les seves inversions continuen aportant enormes beneficis. D'això, en poden donar constància els més de 6.000 kuwaitians que estan exiliats a Londres i que la invasió va enganxar de vacances a la capital britànica. Aquests *refugiats de luxe* no tenen res a veure amb els milers d'asiàtics que van sortir per carnes ajudeu-me de Kuwait amb el que portaven posat i en la més absoluta misèria. El kuwaitians de Londres van cada setmana les oficines de les línies aèries de Kuwait i només presentant el passaport reben una quantitat aproximada de 60.000 pessetes per persona.

Aquesta sensació d'exili de luxe es fa encara més evident als països àrabs prop de Kuwait. Per exemple, només a Egipte uns 35.000 kuwaitians esperen el desenvolupament dels esdeveniments. Els millors hotels del Caire són plens de kuwaitians. Són molt fàcils de distingir. Porten llargues gilettes blanques, sabates italianes o angleses i rellotges amb aparatoses cadenes d'or. A tots els hotels s'admeten les targetes de crèdit provinents de Kuwait, tothom sap que darrere hi ha diners i totes les oficines de bancs faciliten les cotitzacions de les diferents divises internacionals, entre les quals evidentment el dinar kuwaitià. Però de fet el veritable espectacle es fa realitat tots els dies al vespre en els casinos dels diferents hotels. La majoria dels seus clients són kuwaitians, els quals després d'una nit de joc, agafaran els seus cotxes de fabricació europea últim model i es perdran entre el caos circulatori de la capital egípcia. Una nit més de joc i distracció esperant que el *culebró* del Golf arribi al final.

Josep Morell